

РЕШЕНИЕ

№ 4844

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Ванина Колева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3011** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от адвокат – пълномощник на Ц. Й. Ц. срещу Решение от 28.12.2021 г., постановено по НАХД № 10447/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 9 състав, с което е потвърдено издаденото от Главен директор на Главна дирекция „Гражданско въздухоплавателна администрация“ Наказателно постановление № 45-07-07/10.06.2021 г., с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 19, ал. 1 от Закона за гражданското въздухоплаване (З.) вр. чл. 55 от Наредба № Н-1 от 09.01.2014 г. за регистрация, първоначално определяне, поддържане на летателна годност, експлоатация на свръхлеки въздухоплавателни средства, обучение и издаване на свидетелства за правоспособност на пилотите и контрола върху тях (Наредбата), вр. чл. 143 от ЗЗГВ.

В жалбата се поддържа становище за неправилност на въззивното решение, поради допуснатото съществено процесуално нарушение от състава на СРС, изразяващо се в липса на мотиви в съдебния акт. Поддържа се, че за процесното нарушение касаторът вече е бил наказван с наказателно постановление, което е отменено от съда. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът е представляван от адв. Д., който поддържа жалбата. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Решаващият състав на СРС е установил, че касаторът е собственик на въздухоплатателно средство клас мотоделтапланер без национални регистрационни знаци, оборудвано с двигател модел “Bombardier Rotax“ със сериен номер 4159563 и мотоколичка модел “М.” със сериен номер МК3 050701. Въздухоплатателното средство нямало удостоверение за летателна годност. Ц. Ц. решил, обаче, да извлече облаги, като продава на трети лица ваучери срещу сума за извършване на полет с притежаваното от него въздухоплатателно средство, което нямало удостоверена летателна годност. На 13.11.2020 г. на борда на въздухоплатателното средство се качило лицето И. В. З.. Тя се екипирала с очила, каска, слушалки и ръкавици, предоставени ѝ от касатора .З. била дарена с предварително закупен от трето лице ваучер за извършване на 2 броя полета чрез платформата gifttube.com съвместно с друго лице. Полетът бил осъществен с нея чрез горното въздухоплатателно средство. Установено е, че въздухоплатателното средство нямало документ за техническа летателна годност, въпреки извършваните на посочената дата полети. Бил е съставен АУАН № 45-06-22/14.12.2020 г., въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление.

Решението е валидно и допустимо, но при постановяването му е допуснато нарушение на материалния закон.

Като доказателство в съдебното следствие пред районния съд е представено наказателно постановление № 45-07-1/14.01.2021 г. Същото е отменено с Решение № 20080439/39.03.2021 г. на Софийския районен съд. След отмяната му, административнонаказващият орган е издал в последствие още 4 наказателни постановления за същото нарушение.

Касационната инстанция намира, че е нарушен принципа в наказателното право "Non bis in idem", тъй като е налице идентичност на извършеното нарушение, описано в наказателното постановление № 45-07-1/14.01.2021 г. и процесното наказателно

постановление № 45-07-7 от 10.06.2021 г. Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, приложима в производството по дирене на отговорност по административнонаказателен ред, не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато спрямо същото лице за същото престъпление има незавършено наказателно производство, влязла в сила присъда, постановление или влязла в сила определение или разпореждане за прекратяване на делото. Прилагането на посочения принцип се обуславя от идентичността в предмета на образуваните административно наказателни производства, който предмет, определен от вида на извършеното нарушение и нарушителя, се очертава от АУАН.

Съставът на районния съд не е съобразил това, с което е допуснал нарушение на материалния закон. Решението и потвърденото с него НП се явява в пряко противоречие с установената в чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК забрана за образуване на повече от едно производство, спрямо едно и също лице, за същото противоправно деяние, която забрана е действаща и в административно-наказателния процес (по арг. и от разпоредбата на чл.17 от ЗАНН). Тълкуването на посочената по-горе норма на НПК налага извод, че при наличието на висящо производство или надлежно прекратено такова, второ производство поначало не следва да се образува, а ако все пак е образувано, следва да се прекрати, като на наказващия орган не е предоставена възможност за избор в това отношение. При това положение образуването на ново административнонаказателно производство срещу същото лице, на същото основание е недопустимо, в какъвто изричен смисъл е цитираната по-горе императивна разпоредба на НПК. Предвид изложеното, незаконосъобразно е било самото съставянето на второ наказателно постановление, за вече установено от длъжностните лица на касатора деяние, като развилата се въз основа на него процедура по санкционирането на същото, представлява едно изначално опорочено производство, проведено при съществено нарушение на процесуалните правила, което обуславя незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление.

Съгласно принципа "Non bis in idem", прогласен в чл. 4 на Протокол 7 към ЕКЗПЧОС никой не може да бъде съден или наказан в процес с наказателен характер за същото деяние, за което вече е бил оправдан или окончателно осъден в друг процес с наказателен характер. В същия смисъл е и чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК и чл. 17 ЗАНН. Съгласно задължителните указания, дадени с ТР 3/2015 ОСНК на ВКС, за да се ползва дееца от защитата на принципа "Non bis in idem" следва да се констатират кумулативно следните елементи от фактическия състав: спрямо дееца да са проведени два процеса с наказателен характер по смисъла на автономното значение, което ЕКЗПЧОС влага в това понятие /бис/; по единия процес производството да е приключило с окончателен съдебен акт.; предмет на изследване в двата процеса да е едно и също деяние /идем/.

По мнение на настоящия състав и трите визирани по-горе предпоставки в настоящия случай са налице.

Съгласно задължителните указания на ТР 3/2015 ОСНК едно производство е наказателно по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията и чл. 4 от Протокол № 7, ако отговаря на поне един от следните три алтернативни критерия, известни като критериите Е.:

1) квалификация на деянието по националното право. Щом съгласно националното право обвинението е наказателно, случаят всякога попада в сферата на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ. Производството обаче може да се класифицира като наказателно и тогава,

когато не е квалифицирано като такова по вътрешното право, ако изследването на останалите критерии доведе до извод за наказателен характер на обвинението и/или на предвидената санкция.

2) характер и естество на нарушението. Този критерий изследва вида на защитените обществени отношения, обект на нарушението. При определянето на същността на нарушението се разглежда кръгът от адресати на съответната разпоредба, тъй като характерна черта на наказателното обвинение е насочеността на правната норма към неограничен кръг адресати, а не към група със специален статут.

3) вид и тежест на предвиденото наказание ("суровост на възможното наказание").

Вторият и третият критерий се разглеждат алтернативно, но могат да бъдат преценени и кумулативно, ако анализът им по отделно не е достатъчен за убедително заключение.

Касационният състав намира, че настоящото административнонаказателното производство, което следва да се развие по реда на ЗАНН, по критериите на Е. се явява наказателно по смисъла на чл. 6, ал. 1 от КЗПЧ.

В същото време практиката на Европейския съд по правата на човека е категорична, че национални процедури, които преследват цели сходни с целите на наказателния процес имат наказателен характер по смисъла на ЕКЗПЧОС и за тях следва да намери пълно проявление принципа за *ne bis in idem*, въплътен в чл. 4 от Протокол 7 към ЕСПЧ. Така изрично - Решение по делото "Ц. Ц. срещу България", Решение от 02.09.1998 г. на ЕСПЧ по делото Л. срещу С., (*Lauko v. Slovakia*), Решение от 21.02.1984 г. на ЕСПЧ по дело Й. срещу Федерална Република Германия (*Ozturk v. Federal R. of G.*), дело С. З. срещу Русия.

От изложеното е видно, че първата предпоставка /бис/ е налице, доколкото отговорността на посоченото лице е изследвана в два самостоятелни процеса с наказателен характер по смисъла на Конвенцията.

Налице е и втората предпоставка, доколкото производството по обжалване на наказателно постановление №45-07-1 от 14.01.2021г. е приключило с окончателен акт - влязло в сила решение №20080439 от 29.03.2021 г. по НАХД №1770/2021 г. по описа на Софийския районен съд.

Налице е и третата предпоставка /идем/, доколкото и по двата процеса обект на разследване са били едни и същи деяния - обстоятелство, което впрочем не се оспорва от страна на ответника по касация. Несподелен остава довода на процесуалния представител на ответника, че цитирания принцип не се прилага при надделяващ обществен интерес. Това становище не намира опора в закона.

По изложените съображения, настоящата инстанция приема, че са налице основания за отмяна на обжалваното съдебно решение. Касационната жалба се явява основателна, а решението следва да бъде отменено, а с него и процесното наказателно постановление.

При този изход на спора и на основание чл. 63д (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) при направеното своевременно искане, на ответник по касация се дължат разноски в размер на 700 лв., своевременно, съобразно представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно предвид обема на извършената от адвоката работа, явяването в съдебно заседание, изготвянето на касационната жалба, фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ Решение от 28.12.2021 г., постановено по НАХД № 10447/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 9-ти състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ издаденото от Главен директор на Главна дирекция „Гражданско въздухоплавателна администрация“ Наказателно постановление № 45-07-07/10.06.2021 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гражданско въздухоплавателна администрация“ да заплати по сметка на Ц. Й. Ц. сума в размер на 700 лв. представляваща сторени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.